

минаваше край една група, работничкитѣ шеговото я закачаха:

— Ей, голѣма работнице, доспа ли ти се? Тя нищо имѣ не каза и замина. Въ единиятъ жгълъ на предачницата намѣри натрупани човали съ вълна и се качи на тѣхъ. Сега тя достигаше до прозореца и ѝ се поиска да погледа навънъ. И видѣ тя заспалия градъ, завитъ отъ тиха майска нощъ. Като ангелски очички трѣпкаха хиляди звѣздици по ясното небе и бдѣха надъ спящитѣ хора. А прѣзъ прозореца бѣгаше навънъ плѣсъка на каишитѣ, които приличаха на редовно биене по нѣкоя дѣска.

Хладниятъ ношенъ вѣтрецъ милваше лицето ѝ и си играеше съ разрошената ѝ коса. На Милка стана мжно, че тя не може да си поспи, когато всички хора спятъ, и полека отпусна главата си на прозореца. Сладко задрѣма тя и ѝ се стори, че е на широка поляна съ висока трѣва и е облѣчена съ хубави бѣли дрехи. Играе тя съ много малки момиченца, гони се изъ трѣвата, трѣкаля се, бере цвѣтя на голѣми букети, а кога се умори лѣга всрѣдъ трѣвата — тя я разхлажда и пълни гърдитѣ ѝ съ сладка миризма отъ майски цвѣтя.

Силно затракаха машинитѣ и я събудиха — почивката бѣ се свършила. Хубавиятъ сънъ скоро се свърши и тя трѣгна да отиде при другаркитѣ си, но очитѣ ѝ не я слушаха. Тѣ стоеха затворени и искаха да виждатъ още все тази хубавата полянка, а краката ѝ едва се мърдаха.

Изведнѣжъ нѣщо силно я блѣсна и тя отвори очи, поиска да стѣпи на краката си, но не можеше, защото вече летѣше нагорѣ, повлѣчена отъ каиша.

— Олеле, мале, олеле! крѣщѣше тя и се прѣметна прѣзъ горнето колело.

— Стой, стой, гърмѣше гласа на надзирателя.

— Спрете, спрете, се носѣше по цѣлата фабрика.

Но до като да спратъ, Милка се удари въ горнето колело и каиша се измѣтна. Тя увисна въ въздуха и едва извикваше:

— Мамо, мамо . . .

Капки кръвъ една слѣдъ друга падаха по пода, а